

Lost & Shared:

approaches to collective mourning towards transformative politics

Curated by Eliana Otta at One Minute Space: Marathonos 71, Athens
October 22th – October 31th (Amygdalia's screening and discussion will be on November the 1st)

Artists: Sphinxes, VASKOS (Vassilis Noulas & Kostas Tzimoulis), Eliana Otta, Christina Phoebe, Valinia Svoronou, Antigoni Bunny Tsagaropoulou, Maria Varela, Grigoria Vryttia

Film makers, performers, writers: Nuno Cassola, Marios Chatziprokopiou, Xanthoula Dakovanou, Fotini Gouseti, Theo Ilichenko, Oi Mouries, Christina Phoebe, Marina Miliou, Gene Ray, Marianne Tuckmann

This exhibition began when I asked Nadja Geer, founder of OMS, to make an individual show with audio pieces I was working on while waiting for the pandemic's situation to improve and organize again encounters around body exercises, intimacy, personal stories and attentive listening. The audio pieces combine fragments of interviews I made between 2017 and 2020, learning about the Athenian context from people trying to defy the forces that boycott solidary networks and the growth of counterhegemonic subjectivities and practices. Facing the impossibility of gathering such people as originally planned, I decided to make them "converse" through sound editing. But while editing, I imagined them as part of a bigger conversation. How would it be fruitful to make these voices be heard?

The audio pieces then, should belong to a collective, not individual, exhibition. Since they aim to create connections which didn't exist, to offer themselves as gestures toward exchange, nothing seemed better for them to exist than a dialogic environment, where others could share their invitations to think together, hear, affect and be affected. Thus, this became a collective show, where artists, poets, researchers, performers, could explore the creation of devices, texts and actions as possible rituals, rehearsals and instigators for and of collective mourning. This exhibition wishes to inquire with others about the connections between capitalism and depression, about the possibility of depression being an unresolved process of mourning, and about losses produced during political, economic and sanitary crises. This exhibition asks: how can art help to create collective processes of mourning? Can mourning help transforming subjectivities and communities? How can loss shape new understandings of the political and economic?

The opening up of questions around grief, uncertainty and trauma demanded a welcoming space, which would host the visitors through carefully crafted pieces, offering their vulnerability as connecting threads for the temporary web which would sustain diverse encounters. Apart from the sense of hearing, the sense of touch appeared as an ideal path toward subtle, sensible relations, like those proposed by Grigoria Vryttia's work, where ubiquitous handmade objects pay homage to grandmothers of past times, evoking the freedom of camping and the precarity of homelessness, while inviting us to make visible our need for shelter through its translucent hospitality.

Also engaged with tasks classically understood as feminine, Maria Varela created a pattern out of traditional tapestry's female figures, gathered in a ritualistic dance responding to the constant femicides in Greece. The #γυναικοκτονία hashtag fed an algorithm which would have led to an infinite number of embroidered elements, had not the artist stopped it, overwhelmed by the increasing cases since we started talking about her participation in the exhibition.

Antigoni Bunny Tsagaropoulou alludes to another kind of threats in her video, resisting imposed notions of happiness to bodies and subjectivities rendered out of place by the patriarchal ruling orders. However, the elements that transform them in a protective, shelter like creature, watch us all from above, as a reminder that there are always unimagined ways to be, waiting to be tried out for other worlds to exist. And even from further away seem to have fallen Valinia Svoronou's handmade meteorites. These humble cosmic debris point into expanded understandings of time and space, into the long duration of the historical processes we may lose out of sight, accustomed to nowadays immediacy, fastness and creation of crises' narratives as shocking novelty.

Daring to pause, take a deep breath and go back in time, Christina Phoebe revisited her personal archive of the collective intensities of 2012's Syntagma Square, which made her perform a series of gestures in the public space as immediate reactions to that convulse scenario. And bringing us back to contemporary conflicts regarding what is public and the citizens' rights to act upon that, Sphinxes expand the exhibitions' limits, guiding us to recently closed squats, marking them as spaces of contested memories, still capable of activating narratives and actions. Meanwhile, VASKOS (Vassilis Noulas and Kostas Tzimoulis) evoke urban atmospheres where their fragmented bodies' absence signal queer disappearances, losses and collective grieves hauntingly claiming for justice.

This exhibition zooms in and out, diffuses borders between private and public, intimate and social, individual and collective, trying to weave pain with dreams, uncertainty with desire, vulnerable, fragile threads into reinforced, mobilizing social tissues. Here and there, among the loud, vibrant, pre-pandemic bars and kafeneios, we can hear voices trying to make sense out of daily struggles, of shifting political convictions, of postponed and renewed needs. Luckily, they found their place next to other voices and gestures, which although sharing doubts and anxieties, nonetheless insist in existing. And even in a context that would prefer them resigned to accept what surrounds them as the only possible reality, they reach out, find each other and invite you to join.

e.o

Athens, October, 2021

Lost & Shared:

προσεγγίσεις στο συλλογικό πένθος προς τη μετασχηματιστική πολιτική

Αυτή η έκθεση ξεκίνησε όταν ζήτησα από τη Nadja Geer, ιδρύτρια του OMS, να κάνει μια ατομική εκπομπή με κομμάτια ήχου που δούλευα περιμένοντας να βελτιωθεί η κατάσταση της πανδημίας και να οργανώσω ξανά συναντήσεις γύρω από την σωματική άσκηση, την οικειότητα, τις προσωπικές ιστορίες και την προσεκτική ακρόαση. Τα ηχητικά κομμάτια συνδυάζουν θραύσματα συνεντεύξεων που έκανα μεταξύ του 2017 και 2020, μαθαίνοντας για το αθηναϊκό πλαίσιο από ανθρώπους που προσπαθούν να αψηφήσουν τις δυνάμεις που μοιχοτάρουν τα αλληλέγγυα δίκτυα και την αύξηση των αντιγεμονικών υποκειμενικοτήτων και πρακτικών. Βρίσκοντάς το αδύνατο να συγκεντρώσω τέτοιους ανθρώπους όπως φανταζόμουν αρχικά, αποφάσισα να τους κάνω να «συνομιλήσουν» μέσω της επεξεργασίας του ήχου. Αλλά ενώ τα επεξεργαζόμουν, τα φαντάστηκα ως μεγαλύτερη συζήτηση. Ποιός θα ήταν ένας γόνιμος τρόπος να ακουστούν αυτές οι φωνές;

Τα ηχητικά κομμάτια, λοιπόν, πρέπει να ανήκουν σε μια συλλογική και όχι ατομική έκθεση. Δεδομένου ότι στοχεύουν να δημιουργήσουν συνδέσεις που δεν υπήρχαν, να προσφερθούν ως χειρονομίες προς την ανταλλαγή, τίποτα δεν φάνηκε καλύτερο από ένα διαλογικό περιβάλλον, όπου οι άλλοι θα μπορούσαν να μοιραστούν τις προσκλήσεις τους, να σκεφτούν μαζί, να ακούσουν, να επηρεάσουν και να επηρεαστούν. Ετσι, έγινε μια συλλογική έκθεση, όπου καλλιτέχνες, ποιητές, ερευνητές, ερμηνευτές, μπόρεσαν να διερευνήσουν τη δημιουργία μηχανισμών, κειμένων και δράσεων ως πιθανών τελετουργιών, πρόβων και υποκινητών για το συλλογικό πένθος. Μέσω αυτής της έκθεσης επιθυμούμε να θέσουμε ερωτήματα μεταξύ άλλων για τις σχέσεις μεταξύ καπιταλισμού και κατάθλιψης, για το ενδεχόμενο η κατάθλιψη να είναι μια άλυτη διαδικασία πένθους και για τις απώλειες που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια πολιτικών, οικονομικών και υγειονομικών κρίσεων. Αυτή η έκθεση ρωτά: πώς μπορεί η τέχνη να βοηθήσει στη δημιουργία συλλογικών διαδικασιών πένθους; Μπορεί το πένθος να βοηθήσει στον μετασχηματισμό υποκειμενικότητας και κοινότητας; Πώς μπορεί η απώλεια να διαμορφώσει νέες αντιλήψεις για το πολιτικό και οικονομικό;

Το άνοιγμα των ερωτήσεων γύρω από τη θλίψη, την αβεβαιότητα και το τραύμα απαιτούσε έναν φιλόξενο χώρο, ο οποίος θα φιλοξενούσε τους επισκέπτες μέσω προσεκτικά κατασκευασμένων κομματιών, προσφέροντας την ευπάθειά και την ενσυναίσθηση ως συνδετικά νήματα για τον προσωρινό ιστό που θα δημιουργούσε ποικίλες συναναστροφές. Εκτός από την αίσθηση της ακοής, η αίσθηση της αφής εμφανίστηκε ως ένα ιδανικό μονοπάτι προς λεπτές, λογικές σχέσεις, όπως αυτές που πρότεινε το έργο της Γρηγόριας Βρυττιά, όπου τα πανταχού παρόντα χειροποίητα αντικείμενα αποτίουν φόρο τιμής στις γιαγιάδες του παρελθόντος, προκαλώντας την ελευθερία του κάμπινγκ και την ακρίβεια της έλλειψης στέγης, ενώ μας καλεί να καταστήσουμε ορατή την ανάγκη μας για καταφύγιο μέσω της ημιδιαφανούς φιλοξενίας του. Επίσης, ασχολούμενη με εργασίες που κλασικά κατανοούνται ως γυναικείες, η Μαρία Βαρέλα δημιούργησε ένα μοτίβο από γυναικείες φιγούρες παραδοσιακής ταπισερί, συγκεντρωμένες σε έναν τελετουργικό χορό ανταποκρινόμενο στις συνεχείς γυναικοκτονίες στην Ελλάδα. Το hashtag #γυναικοκτονία τροφοδοτούσε έναν αλγόριθμο που θα οδηγούσε σε άπειρο αριθμό κεντημένων στοιχείων, αν η καλλιτέχνης δεν το σταματούσε, συγκλονισμένη από τις αυξανόμενες περιπτώσεις από τότε που αρχίσαμε να μιλάμε για τη συμμετοχή της στην έκθεση.

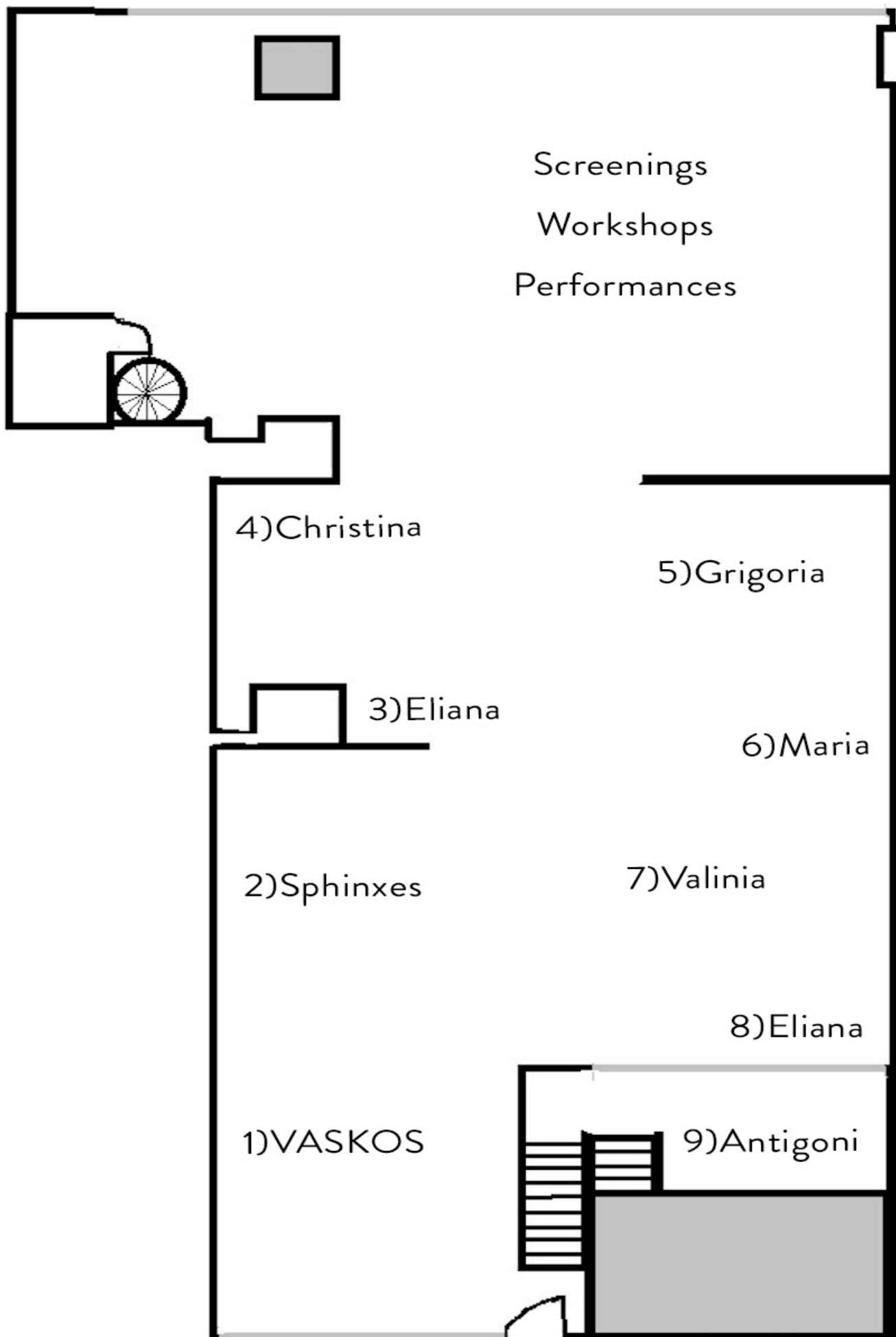
Η Αντιγόνη Βunny Τσαγκαροπούλου παραπέμπει σε άλλη μια ανησυχητική ευθραυστότητα στο βίντεό της, αντιστεκόμενη στις επιβεβλημένες έννοιες της ευτυχίας, σε σώματα και υποκειμενικότητες που καθίστανται άτοπες από τις πατριαρχικές εντολές. Ωστόσο, τα στοιχεία που χρειάζονται για να γίνουν ένα προστατευτικό, καταφύγιο σαν πλάσμα, μας παρακολουθούν όλους από ψηλά, ως υπενθύμιση ότι υπάρχουν πάντα αφάνταστοι τρόποι να περιμένουμε να δοκιμαστούν, για να υπάρξουν άλλοι κόσμοι. Και ακόμη και από πιο μακριά φαίνεται να έχουν πέσει οι χειροποίητοι μετεωρίτες της Βαλίνιας Σβορώνου. Αυτά τα ταπεινά κοσμικά συντρίμια οδηγούν σε διευρυμένη κατανόηση του χρόνου και του χώρου, στη μακρά διάρκεια των ιστορικών διαδικασιών που μπορεί να χάσουμε από τα μάτια μας, συνηθισμένοι στις μέρες μας την αμεσότητα, τη σταθερότητα και τη δημιουργία αφηγήσεων κρίσεων ως συγκλονιστική καινοτομία.

Τολμώντας να σταματήσει, να πάρει μια βαθιά ανάσα και να γυρίσει πίσω στο χρόνο, η Χριστίνα Φοίβη ξαναβρίσκει το προσωπικό της αρχείο με τις συλλογικές εντάσεις της πλατείας Συντάγματος του 2011, που την έκαναν να κάνει μια σειρά από χειρονομίες στο δημόσιο χώρο ως άμεσες αντιδράσεις σε αυτό το σπασμωδικό σενάριο. Και επαναφέροντάς μας στις συγκρούσεις του παρόντος σχετικά με το τι είναι δημόσιο και τα δικαιώματα των πολιτών να ενεργούν σύμφωνα με αυτό, οι Sphinxes διευρύνουν τα όρια των εκθέσεων, οδηγώντας μας σε πρόσφατα κλειστές καταλήψεις, χαρακτηρίζοντάς τες ως χώρους αμφισβητούμενων αναμνήσεων, που μπορούν ακόμα να ενεργοποιήσουν αφηγήσεις και δράσεις. Εν τω μεταξύ, οι VASKOS (Βασίλης Νούλας και Κώστας Τζιμούλης) παραπέμπουν σε αστικές ατμόσφαιρες όπου η απουσία των κατακερματισμένων σωμάτων τους σηματοδοτεί παράξενες εξαφανίσεις, απώλειες και συλλογικές θλίψεις που στοιχειώνουν τη δικαιοσύνη.

Αυτή η έκθεση κάνει μεγέθυνση και σμίκρυνση, διαχέει τα σύνορα μεταξύ ιδιωτικού και δημοσίου, οικείου και κοινωνικού, ατομικού και συλλογικού, προσπαθώντας να πλέξει τον πόνο με τα όνειρα, την αβεβαιότητα με την επιθυμία, τα ευάλωτα, εύθραυστα νήματα σε ενισχυμένους, μεταμορφώνοντας τους κοινωνικούς ιστούς.

e.o

Αθήνα, Οκτώβριος, 2021

1) Alas VASKOS (Vassilis Noulas and Kostas Tzimoulis)

Installation, 2021
Acrylics, spray and collage on canvas, 300X200 cm.
Clay, nails, plastic, 250x100 cm.
Sound, duration 2.48", loop

Clouds are stacked on clouds
the shadows are infinite
pigeons are sitting on the railings
ecstatic we look
Alas to the strong and sensitive
ruled by the weak and insensitive
Alas if we weep at the sight of the black warps
of a coral creature

(Lena Platonos)

A work for the loss of the queer subject in public space,
for the grief shared in a community,
for claiming justice.

In the project we used remnants of our photos,
with our bodies missing, referring to a loss,
loss of representation, of the bodies...

2) Thin Red Line Sphinxes

Maps, keys, letterboxes.
2020

3) When talking about crisis Eleni, Panagiotis, Anna A., Marios, Helen, Stella, Antonis, Angelos and Electra said...

When talking about loss, mourning and politics, Helen, Stavros, Anna P., Electra, Eleni, Leonidas, Angelos, Orestis, Ilias and Antonis said...
Eliaana Otta

Sound pieces, installation with domestic objects.
2021

4) 3 gestures in Syntagma Christina Phoebe

Video installation
TV, table, cloth, rug, chair
Actions and documentation 2012
Editing and installation 2021
Duration: 30 minutes / Loop

I am revisiting 3 gestures made in Syntagma Square in 2012.
As the 10 year commemoration of the public suicide-murder of Dimitris Christoula in Syntagma Square draws near, I seek old friends, past neighborhoods and hangout spots.

As November 1 approaches, the day I returned to Athens 10 years ago in 2011, I gather fragments and recognize thresholds.

What feelings and fragments are held within a decade of time and transition?

*Gesture 1 was shaped together with Eleni Kourneta, Nefeli Sotiraki and Anna Vafeiadou.

**Special thanks to Sophia Thomopoulos, Panagiotis Tzannetakis and Theodoros Tzannetakis for their documentation.

Αλίμονο VASKOS (Βασίλης Νούλας και Κώστας Τζημούλης)

Εγκατάσταση, 2021
Ακρυλικά, σπρέι και κολάζ σε καμβά, 300X200 εκ.
Πηλός, καρφιά, πλαστικό, 250X100 εκ.
Ηχος, διάρκεια 2.48", λούπα

Σύννεφα στοιβάζονται πάνω σε σύννεφα
άπειρες οι φωτοσκιάσεις
περιστέρια κάθονται πάνω στα κάγκελα
εκστατικοί κοιτάζουμε
Αλίμονο στους δυνατούς κι ευαίσθητους
εξουσιάζονται απ' τους αδύναμους κι αναισθητους
αλίμονο αν κλάψουμε στη θέα των μαύρων στημόνων
ενός κοραλλένιου πλάσματος
(Λένα Πλάτωνος)

Ενα έργο για τον χαμό του κουήρ υποκειμένου στο δημόσιο χώρο,
για τον θρήνο που μοιράζεται σε μια κοινότητα,
για την διεκδίκηση της δικαιοσύνης.

Για το έργο χρησιμοποιήσαμε υπολείμματα φωτογραφιών μας,
όπου λείπουν τα σώματά μας, παραπέμποντας σε μια απώλεια,
απώλεια της αναπαράστασης, των σωμάτων...

Λεπτή κόκκινη γραμμή Σφίγγες

Χάρτες, κλειδιά, γραμματοκιβώτια.
2020

Μιλώντας για κρίση η Ελένη, ο Παναγιώτης, η Άννα Α., ο Μάριος, η Ελένη, η Στέλλα, ο Αντώνης, ο Άγγελος και η Ηλέκτρα είπαν...

Μιλώντας για απώλεια, πένθος και πολιτική, η Ελένη, ο Σταύρος, η Άννα Π., Η Ηλέκτρα, η Ελένη, ο Λεωνίδας, ο Άγγελος, ο Ορέστης, ο Ηλίας και ο Αντώνης είπαν ...
Eliaana Otta

Ηχητικά κομμάτια, εγκατάσταση με οικιακά αντικείμενα.
2021

3 χειρονομίες στο Σύνταγμα Χριστίνα Φοίβη

Βιντεοεγκατάσταση,
Τηλεόραση, πανί, χαλί, καρέκλα
Δράσεις και καταγραφές του 2012
Μοντάζ και εγκατάσταση 2021
Διάρκεια: 30 minutes λεπτά / Λούπα

Ξαναεπισκέπτομαι 3 χειρονομίες στο Σύνταγμα του 2012.
Καθώς πλησιάζουν τα 10 χρόνια από την δημόσια αυτοκτονία-δολοφονία του Δημήτρη Χριστούλα στις 4 Απριλίου 2012 στην πλατεία Συντάγματος, αναστοχάζομαι σε παρελθοντικές χειρονομίες, βλέπω παλιές φίλες, παλιά λιμέρια.

Καθώς πλησιάζει η 1 Νοεμβρίου, 10 χρόνια από τότε που γύρισα στην Αθήνα το 2011, μαζεύω θραύσματα και αναγνωρίζω διαβάσεις.

Τι σημαίνει και τι συμβαίνει στις μεταβάσεις μιας δεκαετίας;

*Η χειρονομία 1 έγινε μαζί με την Άννα Βαφειάδου, την Ελένη Κουρνέτα και τη Νεφέλη Σωτηράκη.

**Θερμές ευχαριστίες στην Σοφία Θωμοπούλου, τον Θεόδωρο Τζαννετάκη και τον Παναγιώτη Τζαννετάκη για την καταγραφή τους.

5) Lament for the unknown grandmothers Grigoria Vryttia

Tent, crochet tapestry, fabrics.
2021

Lament for the unknown grandmother is dedicated to all those women born about a century ago, women who lived childhoods through wars, the world war and civil wars, women who made their own clothes and never talked about their past because it brought tears to their eyes and they didn't want to pass this sadness to their grandchildren. I was raised with the help of two such women.

My grandmothers had very different characters. One thing they had in common though was that they never liked talking about themselves. Now that they are both gone, and I see their faces in my face and that of my sister's I have come to wonder what is left of them. Random memories and doilies, so many of them, so many hours spent crocheting things for a house that would never need them, for a world that would change so much, that would make us a new type of nomad, indifferent for doilies and frivolite.

The outcome of this journey through feelings and memories brought about this idea. A tent, one that is a symbol of contemporary nomadic life, transformed by doilies, some that I found and some that I made myself, a tiny house, super-adored by those tiny objects of love. This particular tent, for me, also signifies childhood memories of the custom of Epitafios (epi= on/following, tafos= grave). Every Great Friday orthodox christians create a very large construction that resembles a mega-talisman, covered by live flowers with a very distinct smell. As most customs, the origin is pagan, archaic. It is the ultimate symbol of the final death, at the end of winter and before the rebirth of nature at the beginning of spring.

By that reference, it becomes a last goodbye, a symbolic adieu to all those women and a greeting to those that will come.

6) Female Ritual Dance (#γυναικοκτονία) Maria Varela

Embroidery, monitor, Raspberry pie, web animation.
2021

The phenomenon of gender-based violence is revealed through a series of femicides, which occur in Greece during 2021. In the first months of 2021 and under home restriction, the social response to the phenomenon were necessarily expressed online and recorded via the hashtag #γυναικοκτονία (#femicide.) This hashtag evolves into a phenomenon itself which is prolonged and escalated, accompanying the phenomenon of crimes.

The work concerns the visual depiction of the online posts that used #γυναικοκτονία, as the recording of a collective mourning. Having collected 18 different women's forms from traditional fabrics, the figures are arranged in a row creating the traditional dance motif.

The dance in the traditional fabrics is presented with the alternation of the female and the male figure, in contrast to the specific dance that is formed only by women.

The embroidered figures correspond only to the first 100 posts, while the rest are presented on the screen, which are constantly increasing, as the phenomenon is in progress. The project discusses whether a ritual mourning gesture can be displayed online and a hashtag can replace the candle or flower as well as ways that metadata classification ends up externalizing the collective expression.

Θρήνος για την άγνωστη γιαγιά Γρηγορία Βρυττία

Σκηνή, ταπισερί βελονάκι, υφάσματα.
2021

Το "Θρήνος για την άγνωστη γιαγιά" είναι αφιερωμένο σε όλες εκείνες τις γυναίκες που γεννήθηκαν πριν από περίπου έναν αιώνα, γυναίκες που έζησαν παιδικά χρόνια μέσα από πολέμους, παγκόσμιους κι εμφύλιους, γυναίκες που έφτιαχναν τα δικά τους ρούχα και δεν μίλησαν ποτέ για το παρελθόν τους γιατί έφερνε δάκρυα τα μάτια τους και δεν ήθελαν να περάσουν αυτή τη θλίψη στα εγγόνια τους.

Μεγάλωσα με τη βοήθεια δύο τέτοιων γυναικών. Οι γιαγιάδες μου είχαν πολύ διαφορετικούς χαρακτήρες. Ένα κοινό τους σημείο ωστόσο ήταν ότι ποτέ δεν τους άρεσε να μιλούν για τον εαυτό τους. Τώρα που έφυγαν και οι δύο, και βλέπω τα πρόσωπά τους στο πρόσωπό μου και αυτό της αδερφής μου, κι έφτασα να αναρωτηθώ τι απέμεινε από αυτές. Τυχαίες αναμνήσεις και πλεκτά με το βελονάκι, τόσα πολλά από αυτά, τόσες ώρες ξοδευμένες πλέκοντας πράγματα για ένα σπίτι που δεν θα τα χρειαζόταν ποτέ, για έναν κόσμο που θα άλλαζε τόσο πολύ, που θα μας έκανε έναν νέο τύπο νομάδων, αδιάφορους για σεμέν, πετσετάκια και φριβολιτέ.

Το αποτέλεσμα αυτού του ταξιδιού μέσα από συναισθήματα και αναμνήσεις έφερε την ιδέα για αυτό το έργο. Μια σκηνή, ένα σύμβολο της σύγχρονης νομαδικής ζωής, που μεταμορφώθηκε από διακοσμητικά πλεκτά, κάποια που βρήκα και άλλα που έφτιαξα μόνη μου, ένα μικροσκοπικό σπίτι, που μεταμορφώθηκε από αυτά τα μικροσκοπικά αντικείμενα αγάπης. Η συγκεκριμένη σκηνή, για μένα, σημειοδωτεί επίσης παιδικές αναμνήσεις από το έθιμο του Επιταφίου (έπι = επάνω/μετά +τάφος). Κάθε Μεγάλη Παρασκευή οι ορθόδοξοι χριστιανοί δημιουργούν μια πολύ μεγάλη κατασκευή που θυμίζει μέγα-φυλαχτό, καλυμμένη από ζωντανά λουλούδια με πολύ ξεχωριστή μυρωδιά. Όπως τα περισσότερα έθιμα, η προέλευση είναι ειδωλολατρική, αρχαϊκή. Είναι το απόλυτο σύμβολο του τελικού θανάτου, στο τέλος του χειμώνα και πριν από την αναγέννηση της φύσης στις αρχές της άνοιξης. Με αυτήν την αναφορά, γίνεται ένα τελευταίο αντίο, ένα συμβολικό χαιρετισμό σε όλες αυτές τις γυναίκες και ένας χαιρετισμός σε εκείνες που θα έρθουν.

Γυναικείος Τελετουργικός Χορός Μαρία Βαρέλα

Κέντημα, οθόνη, Raspberry pi, web animation.
2021

Το φαινόμενο της έμφυλης βίας αποκαλύπτεται μέσα από καταστροφές γυναικοκτονίες, οι οποίες συμβαίνουν στην Ελλάδα, το 2021. Τους πρώτους μήνες του 2021 και αφού ίσχυε ο κατ'οίκον περιορισμός, οι κοινωνικές αντιδράσεις στο φαινόμενο αυτό εκφράστηκαν κατά ανάγκη διαδικτυακά και καταγράφηκαν μέσω του hashtag #γυναικοκτονία. Το συγκεκριμένο hashtag εξελίσσεται σε φαινόμενο το οποίο παρατείνεται και κλιμακώνεται, συνοδεύοντας το φαινόμενο των εγκλημάτων.

Το έργο αφορά στην οπτική απεικόνιση των αναρτήσεων που χρησιμοποίησαν το #γυναικοκτονία, ως τη καταγραφή ενός συλλογικού πένθους. Έχοντας συλλέξει 18 διαφορετικές γυναικείες φόρμες από παραδοσιακά υφάσματα, οι φιγούρες είναι τοποθετημένες στη σειρά δημιουργώντας το παραδοσιακό μοτίβο του χορού. Ο χορός στα παραδοσιακά υφάσματα παρουσιάζεται με την εναλλαγή της γυναικείας και της ανδρικής φιγούρας, σε αντίθεση με το συγκεκριμένο χορό που σχηματίζεται μόνο από γυναικείες.

Οι κεντημένες φιγούρες αντιστοιχούν μόνο στις πρώτες 100 αναρτήσεις, ενώ στην οθόνη παρουσιάζονται οι υπόλοιπες, οι οποίες συνεχώς πληθαίνουν, καθώς το φαινόμενο βρίσκεται σε εξέλιξη.

Το έργο συζητά κατά πόσο μια τελετουργική χειρονομία πένθους μπορεί να εκδηλωθεί διαδικτυακά και ένα hashtag μπορεί να αντικαταστήσει το κερι ή το λουλούδι καθώς και τους τρόπους που η ταξινόμηση μεταδεδομένων καταλήγει να εξωτερικεύει τη συλλογική έκφραση.

7) «433 ΕΡΩΣ, 16 ΨΥΧΗ, 21 ΛΟΥΤΕΤΙΑ, 432 ΔΙΟΤΙΜΑ, 8353 MEG RYAN, 2309 MR SPOCK, 31 ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ»
Valinia Svoronou

Painted corrugated cardboard and pva glue, installation, dimensions variable.
2021

8) When talking about a collective state of mind and depression, Anna P., Ilias, Aggelos, Helen, Leonidas, Orestis, Eleni, Panagiotis, Anna A., Stella and Antonis said...

Eliana Otta

Sound piece, installation with domestic objects.
2021

**9) Affect Alien
Antigoni 'Bunny' Tsagkaropoulou**

video editing: Khai Dimopoulou
music: Lykourgos Porfyris
narration: Sofia Apostolidou
costume design assistant: Irina Probeygolova
translation: Alex Tsoli

2021

Affect Alien is a video-portrait of a creature who hovers on the margins of the promise of happiness.

Sarah Ahmed references that we might want to reread melancholic subjects, the ones who refuse to let go of suffering, who are even prepared to kill some forms of joy as an alternative model to the social good.

Sotiria Bellou was a pioneer of the greek rebetiko music, a radical figure, outspoken activist and an open lesbian. She was good friends with Yannis Tsarouchis, the famous painter who is known for his queer erotic and political paintings during the early 20th century.

In the video work, the feeling of longing of Sotiria Bellou's lyrics is combined with the melancholic butterfly-boys of Yannis Tsarouchi's paintings, both transformed into a poetic confession which travels throughout time and resonates in the present.

Taking as a starting point the notion of imposed happiness and how it could become an unbearable burden of one's subjectivity, *Affect Alien* embraces failure while bringing close together all the above in a direct dialogue with the queer experience and trauma, in Greece, 2021.

Affect Alien was commissioned by Alphawood Foundation of Chicago for the parallel screening program "Codes of Radical Persistence", as part of the exhibition "Yannis Tsarouchis: Dancing in Real Life" at Wrightwood 659 in Chicago, Illinois.

For participating in the interviews used in the series of audio pieces "When talking about..." many thanks to: Anna Apostolidou, Eleni B., Stella Dimitrakopoulou, Helen Dimos, Orestis Doulos, Leonidas Economou, Electra Karatza, Ilias Marmaras, Panagiotis Melidis, Anna Papaeti, Antonis Pertos, Stavros Stavrides.

For their help in the process of making this exhibition, many thanks to: Nuno Cassola, Nadja Geer, Florent Frizet, Grigoria Vryttia.

«433 ΕΡΩΣ, 16 ΨΥΧΗ, 21 ΛΟΥΤΕΤΙΑ, 432 ΔΙΟΤΙΜΑ, 8353 MEG RYAN, 2309 MR SPOCK, 31 ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ»
Βαλίνια Σβορώνου

Βαμμένο κυματοειδές χαρτόνι και κόλλα pva, εγκατάσταση, διαστάσεις μεταβλητές
2021.

Μιλώντας για μια συλλογική κατάσταση του νου και την κατάθλιψη, η Άννα Π., Ο Ηλίας, ο Άγγελος, η Ελένη, ο Λεωνίδας, ο Ορέστης, η Ελένη, ο Παναγιώτης, η Άννα Α., Η Στέλλα και ο Αντώνης είπαν...

Eliana Otta

Ηχητικό κομμάτι, εγκατάσταση με οικιακά αντικείμενα.
2021

**9) Affect Alien
Antigoni 'Bunny' Tsagkaropoulou**

video editing: Khai Dimopoulou
music: Lykourgos Porfyris
narration: Sofia Apostolidou
costume design assistant: Irina Probeygolova
translation: Alex Tsoli

2021

Affect Alien is a video-portrait of a creature who hovers on the margins of the promise of happiness.

Sarah Ahmed references that we might want to reread melancholic subjects, the ones who refuse to let go of suffering, who are even prepared to kill some forms of joy as an alternative model to the social good.

Sotiria Bellou was a pioneer of the greek rebetiko music, a radical figure, outspoken activist and an open lesbian. She was good friends with Yannis Tsarouchis, the famous painter who is known for his queer erotic and political paintings during the early 20th century.

In the video work, the feeling of longing of Sotiria Bellou's lyrics is combined with the melancholic butterfly-boys of Yannis Tsarouchi's paintings, both transformed into a poetic confession which travels throughout time and resonates in the present.

Taking as a starting point the notion of imposed happiness and how it could become an unbearable burden of one's subjectivity, *Affect Alien* embraces failure while bringing close together all the above in a direct dialogue with the queer experience and trauma, in Greece, 2021.

Affect Alien was commissioned by Alphawood Foundation of Chicago for the parallel screening program "Codes of Radical Persistence", as part of the exhibition "Yannis Tsarouchis: Dancing in Real Life" at Wrightwood 659 in Chicago, Illinois.

For participating in the interviews used in the series of audio pieces "When talking about..." many thanks to: Anna Apostolidou, Eleni B., Stella Dimitrakopoulou, Helen Dimos, Orestis Doulos, Leonidas Economou, Electra Karatza, Ilias Marmaras, Panagiotis Melidis, Anna Papaeti, Antonis Pertos, Stavros Stavrides.

For their help in the process of making this exhibition, many thanks to: Nuno Cassola, Nadja Geer, Florent Frizet, Grigoria Vryttia.

Program of activities:

Saturday the 23th: 3:30 – 6:30 pm

Sketching rituals for the regeneration of forests

A three-hour workshop to imagine, discuss and put in practice ideas for rituals to mourn, accompany, and heal with our lost forests. This encounter is inspired by the recent fires in Greece, and is an open invitation to those who, like us, feel the need to do something without knowing exactly what. Maybe we will find out together. The workshop will be held in English

Oi Mouries are a fluid group composed by different women at different times. Conducting this workshop, we'll be Auriane Blanc, Thalia Dimitropoulou, Isabel Gutierrez, Maria Juliana Byck, Eliana Otta, Vasiliki Sifoustratoudaki and Sanem Su Avci.

Sunday the 24th: 7 – 9 pm

Surrounded by sunsets /// work-in-progress film screening and discussion

“Surrounded by sunsets” (working title) is an ongoing docufiction film project tracing the impact of the violent loss of Zak Kostopoulos/Zackie Oh on the Athenian queer community, experiences of grieving, and the ways she/he has been collectively mourned. While paying homage to him/her through the eyes of others, it drafts a collective portrait of a community in grief and honours its breathtaking effort to fight for and cherish her/his memory, keeping them alive and present. Diving in and out of private and public spaces, moving between intimate encounters and conversations, protest marches, drag shows, performances and community gatherings, we follow a nascent social movement and hope to gently touch and preserve the glimpses of queer mourning's capacity to transform social violence, exceed traumatic loss, forge its own mythologies and, if even briefly, create possibilities of collective grieving, healing and social change – when resistance to mourn and refusal to let go become mourning as resistance, poetic justice and an act of love. The conversation will be held in English

Theo and Nuno will share the work in progress, introducing their approach to filmmaking practice, interested in film as an affective medium of care, engaged witnessing and compassionate companionship, in which image-making acts as resistance to loss, and caring – as “the intimacy with the violence of the world” (Vqueeram), aiming to create visual spaces to grieve, spaces for the impressions of others to be treasured and kept alive.

Theo Ilichenko is an artist and filmmaker from Russia. Their work is dedicated to mourning practices in queer communities as ways of transforming social violence into collective care and skills of solidarity, as well as gendered violence, politics of grief, and art as grassroots survival technology in marginalised communities. They hold a degree in Art in Context at the Berlin University of the Arts and have background in visual art, performance and film, as well as in social work with migrants, refugees and violence survivors. www.tvilichenko.com

Nuno Cassola Marques, visual artist and co-founder of the community center Khora, in Greece. <http://khora-athens.org> - <http://nunocassola.com>

Monday the 25th: 6 – 8 pm

Love, loss and mourning in the time of Eco-Genocide Reading and conversation with Gene Ray.

A few years ago, Gene wrote that “mourning today will not be adequate, will not be radical enough, if it does not reground us and passionately re-entangle us in the whole planetary community of life.” Written in 2016, this essay “wrestles with the emotions triggered by anthropogenic extinction and human species supremacism, and argues for collaborative project of productive, politicized, decolonizing cultural mourning.” Five years and a pandemic after, it seems more urgent than ever.

The reading and discussion will be held in English

Gene Ray writes about memory politics. He lives near Athens, attempts to grow herbs and tries to swim in the sea every day.

Tuesday the 26th: 7:30 – 9:30 pm

**Συλλογικός θρήνος μέσα από τη φωνή και τη μουσική : παραδοσιακά και σύγχρονα μοιρολόγια
Από την Ξανθούλα Ντακοβάνου, MA, PhD**

Σε αυτή την πολυθεματική παρουσίαση, η τραγουδίστρια-συνθέτιδα και ιατρός-μουσικοθεραπεύτρια Ξανθούλα Ντακοβάνου αναλύει πώς η φωνή και η μουσική υποστηρίζουν τις παραδοσιακές κοινωνίες να ξεπεράσουν το πένθος και την απώλεια, κι ακόμα πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη μουσική για να μας βοηθήσει να διαχειριστούμε τα πένθη που βιώνουμε στους σύγχρονους καιρούς κρίσης.

Το πρώτο μέρος της παρουσίασης ξεκινάει με ένα φωνητικό εργαστήριο που εμπνέεται από την ηπειρωτική πολυφωνία κι έχει σκοπό να δείξει πώς αυτές οι πανάρχαιες μουσικές φόρμες βοηθούν στο μοίρασμα του ατομικού ψυχικού πόνου με την κοινότητα και πώς μπορούμε να τις χρησιμοποιήσουμε για να διαχειριστούμε σύγχρονες ‘απώλειες’.

Με αφορμή την πρόσφατη κυκλοφορία του δίσκου της Lamenta : Από τις παραδόσεις της Ηπείρου στη σύγχρονη jazz, ο οποίος πραγματεύεται μουσικά την προβληματική της απώλειας και του θρήνου, η Ξανθούλα έπειτα θα τραγουδήσει και θα μοιραστεί μουσικές του δίσκου, βίντεο και φωτογραφίες από το ομώνυμο έργο σύγχρονου χορού των Koen Augustijnen και Rosalba Torres Guerrero, το οποίο αυτή τη στιγμή περιοδεύει σε όλη την Ευρώπη.

Συλλογικός θρήνος, φωνή, μουσική και μετουσίωση θα είναι οι λέξεις-κλειδιά μας γι αυτή την παρουσίαση.

Το εργαστήριο και η παρουσίαση θα πραγματοποιηθούν στα ελληνικά

Η Ξανθούλα Ντακοβάνου είναι τραγουδίστρια-συνθέτιδα, ιατρός και διδάκτωρ ψυχολογίας και ψυχοπαθολογίας. Έχει εκδόσει μέχρι σήμερα 3 δίσκους στο Παρίσι και είναι καλεσμένη τραγουδίστρια σε 13 ακόμα δίσκους σε όλη την Ευρώπη.

Έχει γράψει επίσης 10 άρθρα πάνω στο αντικείμενο φωνή, μουσική και ψυχολογία ενώ συνεργάζεται διδακτικά με τα Πανεπιστήμια Σορβόνης Παρίσι 5 και Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Friday the 29th: 6 – 8 pm

Introduction to funeral stripping. Embodied skills of solidarity in grief workshop with Theo Ilichenko

The workshop is an invitation to reflect on and practice how we show up for each other in grief situations. Through different physical, storytelling and performative exercises, we'll explore the idea of delegated mourning as a form of care, affective witnessing and attunement, and try to embrace mutual emotional exposure through practicing trust and consent. Being with each other through loss often means making a gesture of solidarity towards the other from a place of not knowing, while maintaining a respectful boundary towards the uniqueness of their experience. Departing from the idea that empathy is a skill that can be trained, we'll exercise listening to the unknown and negotiating intimacy and distance to expand our capacity to care for each other in grief, stay present in the face of intense emotions, befriend awkwardness and get cozy in the eye of a storm while keeping a possibility of playfulness in an emotionally charged subject. As we try to refine our bedside manners for end of the world situations, we ask if this could bring us closer towards a more sustainable collective redistribution of affective and care labour and slightly more livable daily realities for those touched by profound losses. The workshop will be held in English.

Saturday the 30th: 8 pm

Whatever is at stake, I take – Performance

Nose and mouth left home. Lost for a time, they find each other every night. After the golden hour has settled and day, preparing for bed, is sliding into a new skin, they speak in silence. They have no eyes but they touch. They whisper, negotiating in murmurs: how close should we get? A solo duet for Now rehearsing proximity, distance and gaze. Using the actions of intimacy from Before, we try to get closer. Two body parts in one physicality, two bodies in one skin, two voices in one beat.

Marina Miliou-Theocharaki is a performer, writer and curator based in Athens, Greece. She researches the relation of voice to gender and the ever-changing role-play between subject and object, contemplating on the politics of hosting and the ways we address intimacy. <http://marinamt.com/>

Marianne Tuckman Dance Theatre Artist and Poet, graduated from Northern School of Contemporary Dance in 2015 with First Class Honours and the NSCD Writing award. <https://mariannetuckman.hotglue.me/>

Sunday the 31st: 6 – 8 pm

SCHREBERMASCHINE - Performance

In his Memoirs (1903), Dr. Daniel Paul Schreber (1842-1911), ex-president of the Senate and psychiatric clinic intern, reveals his paranoid system: humankind is in danger of extinction. The only route to its redemption, and his personal salvation, is for him to become a woman and, fecundated by divine rays, give birth to a new human species. He is at the same time the suffering yet resurrected Jesus and the Virgin Mary: a body following a sacred, yet never fully accomplished, process of gendered metamorphosis. Schreber describes in detail the alienating voices hammering at his nerves: incessant murmurs; sentences left incomplete; words uttered in delay; mechanical birds parroting homophone words, but also his attempts to resist them: counting in foreign languages, reciting poems, playing the piano, or even staging self-made operas. Presenting one of the most influential cases in the history of psychiatry, his book continues to trigger psychoanalytical, philosophical, and cultural analyses, but also to inspire artistic works. Besides Freud's (1911) and Lacan's well-known readings (1981), Deleuze and Guattari also referred to the Memoirs in *Anti-Oedipus* (1972), supporting their anti-Freudian thesis that the unconscious is not a representational theatre, but a 'factory'. According to this view, Schreber cannot be reduced to an 'Oedipal' model. His process of 'becoming woman' is not just the symptom of repressed homosexuality, related to the dominant figure of the father. His schizophrenic mind is a desiring machine. Inspired by Schreber/ *anti-Oedipus*, this lecture performance revisits his Memoirs, its multilayered reception, but also my personal journey through it. Linking Schreber's account with gender troubled autobiographical material, I focus on the aural torture and resistance of this patient/author/performer, but also on the phantasmagoric allure of his religious delirium. In the intersections between poetry and theory, I seek to unravel both the 'factory of voices' imposed by patriarchy and voices of embodied resistance, and to unpack the sounds of martyrdom, but also the polyphony of gender transformation.

Marios Chatziprokopiou A poet, performer, and researcher based in Athens, Greece. His first poetry book *Local Tropics* ('Topikoi Tropikoi') (Antipodes 2019) investigates issues of queer mourning and desire in relation to folk poetic traditions. He translates Clarice Lispector from Portuguese to Greek, and works as a postdoctoral researcher at the University of Thessaly.

Gunmetal blue / Tears asunder - Performance by Theo Ilichenko

A dedication echoing entangled mourning evoked by death of a lover, gendered violence, migration and disability, and how they shape the way I move and speak – into an offering of a moving erotic body in pain, where a ghost of a dead lover caresses a phantom limb of a home country, shimmering gunmetal blue.

Monday 1st November: 7 – 9:30 pm

Amygdaliá: screening and discussion on the entanglements of collective action and national identities in Greece.

The screening of the film *Amygdaliá* will be followed up by a discussion between her director, Christina Phoebe, Fotini Guiseti and Eliana Otta. Notions of patriotism, activism, territory and migration will be addressed considering how racialized and gendered dimensions are at play in the construction and performance of Greek national identity. This conversation is informed by a close reading of the book *Surplus Citizens* by Dimitra Kotouza. The book will be available for consultation during the duration of the exhibition. The discussion will be held in engreek and probably exceed that binarism. To participate, please register writing to elianotta@yahoo.com

Christina Phoebe: Artist and filmmaker. A graduate of New York University, her work reflects on diasporic memory and experiences through performance, gesture and play. *Amygdaliá* (2019) is her feature length film. She is a member of the working group of the United African Women Organization. Her second feature film is currently in production.

Fotini Gouseti: Visual artist and PhD Candidate in Anthropology at the University of Thessaly. Her artistic practice and academic research explore the role of art in society. The latest years she works on the merge of art and anthropology as potential tool for social change.

Eliana Otta: Artist with a Master in Cultural Studies, Phd Candidate at the Academy of Fine Arts, Vienna. Co-founder of Bisagra.